

VALAKI MÁS BESZÉL

HARKAI VASS ÉVA

KORFURA EMLÉKEZIK

akkor korfun
a kezdet kezdetén
vagy már alakulóban
a mediterrán spektákulumon
fény- és színorgia tömeg
siettem volna vissza
a szállodaszobába
hagyni a látványt élvezkedjenek
tarka idegenek
már ropták a táncot
valamily nagy nemzetközi összeborulásban
utolsó együtt töltött éjszakánkon
kellett volna rátalálnunk
arra mi ma sem kiásható
a hallgatások őslénykori rétegéből
ki-ki magában hordja válaszát
akkor ott a vérforraló nyárban
kellett volna fellelni
mi bennünk rejtezik lapul
s intőn felettünk egy évtizednyi némaságban
visszahozhatatlanul

MEGTÉVESZTÉSEINKRÓL MONDJA

a reggelek az alkonyok
az őszelek a télelők
az érkezők s az elmenők
rikító egyformasága
jelenléted valahol fennakadt
itt vagy és mégsem
valaki más beszél
mintha valaki máshoz
újrahangszerezni a mondatot
kopott regiszterek
mozdulataink mint
félresikerült fogadáson
a zavarba ejtett vendégsereg

MARIONETT

a megjátszott mozdulatok
a formák formaságok rendje
mindig mást mondani
elsimítani hullámok fodrait
hiába kristálytisztán áttetsző
éjjel háborog a tenger
az építész házának cölöpei alatt
lengnek a lépcsők
se le se fel
ágyunk dobálja mint a bárkát
kölcsonös megtévesztéseink
talmi marionett
álomba menekíteni magunk
egy tisztásra hol se kérdés se magyarázat
ébredéskor a mindennapok foglalatosságai
sokévi kibúvóink
csak szólni ne
kérdezni ne
már rég készek a mintaválaszok

VIVA LA COMMEDIA

mire felébrednél
 elkészült a szerep
 az épp testre szabott
 sorban egyforma reggelek
 egyik nevető a másik síró szemet
 és száját fest arcodra
 ha lépsz
 előre elrendelt lépéssorozat:
 lépcsők pihenők kapaszkodók
 beöltözéseink és vetkezéseink
 egy tükörtelen nagyszobában

kinn áll a bál
 koszorús költők
 s újradozott poéták
 vonulnak fesztelen
 dühöng a promenád
 az erotikus félhomályban
 alig látható hogy a
 király meztelen
 mint rég tudott tündérmesékben
 vakító csillámlású télben
 lengnek a fagyos hexameterek

TÚL

az önsajnálaton túl
 túl a kitárulkozáson
 – ó szent irónia –
 sorra venni az epizódokat
 csupa mellékszereplő s mellékszerep
 a létezés üresjáratai
 itt szünetet tartani
 s újrakezdeni
 sorban rétegek
 felrakni az alapozást

tested kifeszített vászon
bőröd pattogzik
mint házon
vakolat
túl minden áltatáson
selyemcsomagoláson
míg feldereng a lényeg
mintha itt sem lennél
pedig hozzád beszélnek
így telnek napjaink